

Jessica Clare

De romantische miljonair

Deel 5 van de *Miljonairsclub*-serie

ISBN 978-90-225-7601-4
ISBN 978-94-023-0654-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Romancing the Billionaire*
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: Bart van den Tooren | BVDT
Omslagbeeld: © Ingram Images Ltd.
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 by Jessica Clare

All rights reserved.

Published in agreement with the author c/o Baror International Inc.,
Armonk, New York, USA

© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De vertalingen van de gedichten in dit boek zijn ontleend aan de volgende bronnen:

Peter Verstegen, *Natuur zal kunst nooit blijvend evenaren*, Bert Bakker, Amsterdam, 1990.

Alfred Tennyson, *Tennyson's idyllen van den koning*, vertaald door Soera Rana (pseud. van Isaac Esser jr.), P.N. van Kampen en zoon, Amsterdam, 1896.

Alexander Poesjkin, *Enkele gedichten*, vertaald door Aleida G. Schot, A.A. Balkema, Amsterdam, 1944.

William Blake, *Verzen van Onschuld en van Ervaring*, vertaald door Cornelis W. Schoneveld, De Wilde Tomaat, Amsterdam, 2016.

1

Violet DeWitt hield de envelop met het opschrift **NA MIJN OVERLIJDEN DOOR MIJN DOCHTER TE OPENEN** omhoog en streek met haar vingers langs de randen.

‘En?’ vroeg de notaris, duidelijk nieuwsgierig. ‘Gaat u hem niet openmaken?’

Violet keek naar het sierlijke schoonschrift van haar vader, dat aan middeleeuwse verluchte handschriften deed denken, en bestudeerde het rijkelijk versierde zegel. Erg ongewoon voor een moderne envelop. Typisch iets voor haar vader.

Toen legde ze de envelop voorzichtig op haar schoot en glimlachte beleefd naar de man aan de andere kant van het bureau. ‘Nee.’

Er verschenen rimpels op het brede voorhoofd van de notaris, die een teleurgesteld gezicht trok. ‘Maar dat was de laatste wens van uw vader, mevrouw DeWitt. Wilt u die niet eerbiedigen?’

‘Ik ben er vrij zeker van dat ik de inhoud al ken, meneer Penning,’ zei Violet zo kordaat en opgewekt mogelijk. Ze pakte de envelop vast. ‘Wilt u nog andere kwesties omtrent mijn vaders nalatenschap met me bespreken?’

Hij keek haar nogmaals verwonderd aan en begon toen door een stapel papieren op zijn bureau te bladeren. Ze begreep waarom hij haar op die manier aankeek. De meeste bezoekers van de

notaris waren waarschijnlijk in de rouw of vooral bezig met de vraag hoeveel ze zouden erven. Dat gold niet voor Violet. Zij wilde hier zo snel mogelijk weg.

‘Uw vader was een groot man,’ merkte meneer Penning op toen hij een vel papier uit de stapel trok en er door zijn leesbril naar tuurde.

‘Ja.’

‘Zijn werk stond in hoog aanzien. Ik ben slechts een huiskamergeleerde, maar ik heb drie van zijn boeken gelezen en vond die fascinerend. Hij moet zo’n opwindend leven hebben geleid. Echt een groot man.’

‘Dat heb ik begrepen, ja.’

Meneer Penning keek verbaasd. ‘Hebt u uw vader niet gekend, mevrouw DeWitt? Ik had de indruk dat...’

‘Ik heb hem gekend,’ viel ze hem in de rede, wensend dat het gesprek een andere wending zou nemen. De notaris wilde waarschijnlijk niet horen dat haar vader een reislustige workaholic was geweest die zijn vrouw veelvuldig alleen had gelaten en zijn eigen dochter hardvochtig had behandeld. Iedereen nam altijd aan dat de legendarische archeoloog doctor Phineas DeWitt in huiselijke kring net zo vriendelijk en vertederend was geweest als voor de camera’s van documentairemakers, maar dat was niet zo, wist Violet. Dat was helemaal niet zo. Maar ze glimlachte geduldig en boog zich voorover, alsof ze echt belangstelling had voor het vel papier dat meneer Penning in zijn handen hield. ‘De nalatenschap is nu volledig afgewikkeld, nietwaar?’

‘O.’ Hij zette zijn bril recht en keek weer naar het papier voor hem. ‘Ja, ik meen dat die envelop het allerlaatste was. Het spijt me u te moeten mededelen dat uw vader zich voor zijn dood behoorlijk in de schulden heeft gestoken. Blijkbaar heeft hij eigen geld in een aantal persoonlijke expedities geïnvesteerd en meer-

dere hypotheek op zijn huis genomen. Drie weken voor zijn dood heeft de bank beslag op de woning gelegd.’

Violet maakte een begrijpend geluidje, hoewel het geld en het huis haar niets konden schelen en ze toch nergens op had gerekend. Het enige wat ze wilde, was hier weg.

‘Gelukkig bleek er een anonieme derde partij te zijn die zo vriendelijk was om alle uitstaande schulden van uw vader te voldoen.’

‘Gelukkig maar,’ beaamde Violet, maar ze balde haar vuist. Ze had een vermoeden wie die gulle gever was en voelde niets dan afkeer voor hem. Anoniem, jaja. Nu verwachtte hij zeker dat ze zich vol dankbaarheid aan zijn voeten zou werpen. Mooi niet.

‘Dat is alles.’ De notaris keek haar nog een keer verwachtingsvol aan en liet zijn blik even rusten op de envelop op haar schoot. Toen ze geen aanstalten maakte om die te openen, slaakte hij een zucht en schoof haar een vel papier toe dat ze moest ondertekenen. Nadat ze dat had gedaan stond hij op en stak zijn hand naar haar uit.

‘Dank u, meneer Penning. U kunt me altijd bellen als ik u nog ergens mee van dienst kan zijn,’ zei ze op uiterst zakelijke toon tegen hem. Toen schudde ze zijn hand en verliet het kantoor, met de nog altijd dichte envelop in haar hand.

Violet stapte in haar auto, startte de motor en gooide de envelop op de passagiersstoel, maar ze reed niet meteen weg. Ze wreef over haar voorhoofd, in de hoop dat de hoofdpijn achter haar ogen zou verdwijnen. Phineas DeWitt had altijd al iets met enveloppen gehad. Op haar achtste had haar vader haar er een-tje voor haar verjaardag gegeven, met een aanwijzing erin die haar naar een volgende aanwijzing had geleid. Dat had ze heel erg spannend gevonden, en na een hele reeks enveloppen met steeds ingewikkelder aanknopingspunten was ze eindelijk op haar cadeau gestuit.

Het was een exemplaar van de *Encyclopedie voor de studie van oude hiërogliefen*. Gebruikt. Voorzien van de opdracht *Voor Phineas, een geweldige leraar*.

Het was natuurlijk een erg interessant boek, maar als meisje van acht had ze een barbiepop gewild.

Phineas schonk pas weer aandacht aan Violets verjaardag toen ze zestien werd. Toen ze een envelop bij de post vond, was ze eerst op haar hoede geweest, maar het was toch ook wel erg spannend. Aan het einde van de speurtocht stuitte ze echter op een fotokopie van een proefschrift over minoïsche fresco's dat een van haar vaders studenten had geschreven. Hij had er een briefje op geplakt met *Lees dit aandachtig, Violet. Dit soort dingen moet je kunnen schrijven als je voor je vader wilt werken*.

Dat was niet echt wat ze wilde, maar Phineas DeWitt geloofde in twee dingen: kennis en avontuur. Al het andere was dwaasheid.

Ze had het proefschrift bij het oud papier gegooid en geprobeerd haar vaders vreselijke verjaardagscadeaus te negeren. Op haar achttiende trapte ze er voor een laatste keer in en was ze weer net zo teleurgesteld. Toen had de jacht haar geleid naar een afzichtelijke koperen ring die uit een souvenirwinkel leek te komen en waarvan haar vinger groen uitsloeg. Ze had er een week lang gejaagd naar lopen zoeken, in de hoop dat haar vader nog wist wat ze leuk en mooi vond, waarvan ze droomde en wat ze juist vreesde. Ze had gehoopt op een cadeau waaruit bleek dat hij zijn dochter echt begreep.

Dat was niet zo. Phineas DeWitt gaf wel cadeaus, maar die draaiden uiteindelijk om hem. Zoals bij alle spelletjes van haar vader wist ze dat haar aanvankelijke enthousiasme vroeg of laat plaats zou maken voor de onvermijdelijke teleurstelling. De enveloppen en de speurtocht moesten verhullen dat Phineas eigenlijk helemaal geen moeite deed om een passend cadeau voor haar

te vinden... net zoals hij geen moeite deed om een vader voor haar te zijn.

En ze hoefde niet eens te kijken om te weten waarnaar – en naar wie – deze laatste envelop haar zou voeren.

O vader, ik weet wat je in je schild voert, dacht ze. Dit is gewoon je laatste spelletje, maar ik speel niet mee. Het maakt niet uit wat je zegt of doet, ik ben niet van plan om ooit nog een woord met Jonathan Lyons te wisselen.

Violet zag zichzelf niet als een harde bikkelaar die niets kon vergeven. Ze was doorgaans aardig, vol begrip. Maar dat een man je met mooie woorden verleidde, je zwanger maakte en je vervolgens in de steek liet? Dat was niet zo gemakkelijk te vergeven of te vergeten, al wilde haar vader dat nog zo graag.

Over bepaalde dingen kon je je gewoon niet zo gemakkelijk heen zetten.

‘Dit is haar lokaal,’ zei mevrouw Esparza tegen Jonathan Lyons. Ze wees naar de deur voor hen. ‘U weet zeker dat mevrouw DeWitt u verwacht? Ze heeft me niet verteld dat ze bezoek krijgt en het schoolgebouw is doorgaans verboden terrein voor buitenstaanders.’ De directrice klonk afkeurend, maar ze had hem nog niet weggestuurd. Het was verbazingwekkend wat je je kon permitteren als je gekleed in een duur pak en met je persoonlijke lijfwacht verscheen. Natuurlijk hielp het ook als je in bepaalde kringen beroemd was. Of berucht.

‘Ze verwacht me.’ Jonathan trok zijn revers recht. ‘Misschien is ze vergeten om het tegen u te zeggen. Violet is een oude vriendin van de familie Lyons.’

‘Nou,’ zei mevrouw Esparza met een opgewekte glimlach, ‘ik ben een groot fan van uw auto’s, al kan ik me die helaas niet veroorloven.’ Ze liet een meisjesachtig gegiechel horen dat in tegenpraak was met haar gevorderde leeftijd.

Hij schonk haar zijn beste jongensachtige, schalkse lach, die bij de rol van flirtende, steenrijke playboy hoorde. ‘Zal ik u er een sturen?’

‘O nee.’ Mevrouw Esparza giechelde opnieuw en stak een grijs plukje haar terug in haar knot. ‘Dat is tegen het beleid van de school, maar toch bedankt voor het aanbod.’ Ze liep naar voren en klopte op de deur, die was voorzien van een bordje waarop in vrolijke letters WERELDORIËNTATIE, KLAS 5 was geschreven.

Jonathan slikte de brok in zijn keel weg en schuifelde heen en weer. Het was bespottelijk dat hij zo zenuwachtig was. Hij was in Nepal van kliffen abgeseild, hij had met haaien gesnorkeld, hij was ontelbare keren bijna verpletterd door instortende grotten en hij had aan boord gezeten van een schip dat was aangevallen door Somalische piraten. Al die keren was hij nooit nerveus geweest. De adrenaline had door zijn lijf gekolkt, maar de zenuwen? Nee, die had hij niet gehad.

En nu hij voor het lokaal stond van een vrouw die hij al tien jaar niet had gezien? Nu sprong het zweet in zijn handen.

Hoe zou Violet eruitzien? Hij herinnerde zich vooral bepaalde kenmerken in plaats van het hele pakket. Een jonge meid die niet verder reikte dan zijn schouder, met lang donker en deels roze geverfd haar in vlechten, een ondeugende lach, een slank figuur en een aarsgewei met CARPE DIEM vlak boven haar bilnaad. Hij wist nog hoe haar huid had geroken, hij herinnerde zich de zachte, hijgende geluidjes die ze tijdens het klaarkomen maakte en hoe stevig ze haar mond om zijn pik had gesloten.

Alleen al de gedachte aan haar riep een veelvoud aan herinneringen op, maar ook een heftig gevoel van spijt. Er ging geen dag voorbij zonder dat hij spijt voelde vanwege die laatste nacht, dat laatste uur, die laatste minuut die ze samen hadden doorgebracht.

Ze had met hem willen trouwen. Ze had van de vakantieliefde

die ze in Griekenland hadden beleefd iets serieus willen maken, door terug te keren naar de Verenigde Staten en daar een nestje te bouwen. En Jonathan was negentien geweest, diep onder de indruk van de dynamische doctor Phineas DeWitt, die elke dag weer op het punt leek te staan om een grote archeologische ontdekking te doen. Hij had een semester vrij genomen van zijn studie om DeWitt te helpen bij zijn onderzoek, en die zomer hadden hij en Violet allebei meegewerkt aan DeWitts nieuwste opgraving. Zoiets spannends had Jonathan nog nooit gedaan. Tijdens zijn jeugd als de jongste zoon van een zakenman had hij voortdurend op een wonder gehoopt. Jaar in, jaar uit had hij moeten toekijken terwijl zijn vader al zijn tijd en geld in Lyons Motors stak, maar het bedrijf was nooit een groot succes geworden. Jonathan had er nooit onder geleden dat zijn vader altijd maar met zijn werk bezig was: het was nu eenmaal zo, hij haalde zijn schouders erbij op.

Totdat hij in DeWitt een leermeester vond, een vaderfiguur die wel belangstelling had voor wat hem bezighield. Opeens was Jonathan belangrijk. En een dergelijke aandacht was verslavend.

Violet was op een bepaald moment echter van gedachten veranderd. Ze wilde geen leven dat in het teken stond van opgravingen en avontuur. Ze wilde een huis en een gezin, in die volgorde, ook al was ze nog maar negentien. Een einde aan het avontuur en aan de studie. Tijdens hun laatste nacht samen had ze hem gevraagd om ook alles op te geven en met haar te gaan samenwonen.

Jonathan had haar recht in haar gezicht uitgelachen, omdat hij toen nog te jong en te egoïstisch was geweest, alleen bezig met zichzelf.

Ze had hem een klap verkocht en was daarna huilend uit zijn leven weggerend.

Die nacht was hij haar kwijtgeraakt. Het had niet lang ge-

duurd voordat hij spijt had gekregen van zijn wreedheid. Griekenland was anders zonder Violet aan zijn zijde. Sterker nog, alles was anders en het gevoel van gemis was even sterk als zijn liefde voor de archeologische expeditie. Ten slotte had hij DeWitt, die hij als een mentor en een vriend zag, over zijn verlangen verteld. Hij vroeg hem of hij Violet moest opzoeken om zijn verontschuldigen aan te bieden en het opnieuw te proberen.

DeWitt vertelde hem dat dat een vergissing zou zijn en dat Violet amper een week na haar terugkeer in de Verenigde Staten al bij een ex-vriendje was ingetrokken. En daarna had hij Jonathan een hele stapel aantekeningen gegeven die hij diende uit te werken. Dat moest hem helpen zijn verdriet te vergeten. Verslagen had Jonathan zich op zijn werk gestort.

Een paar weken later vertelde DeWitt een mokkende, verdrietige Jonathan dat Violet in het huwelijk was getreden en dat het tijd was om vooruit te kijken. Had Jonathan soms zin om mee te gaan naar de Vallei der Koningen om daar een nieuw graf op te graven?

Dat had hij gedaan. Hij had zich gestort op avontuur, archeologie en extreme sporten, op alles wat maar nodig was om te vergeten dat hij het had verkloot en Violet was kwijtgeraakt. Toen zijn oudere broer na het overlijden van hun vader had verklaard dat hij geen zin had in de molensteen die Lyons Motors was geworden, had Jonathan het bedrijf overgenomen, vastberaden om er een succes van te maken. Tien jaar later was het een succesvolle onderneming, dankzij zijn harde werk, vindingrijkheid en de hulp van de broederschap, een geheim genootschap van zakenmannen waarvan hij lid was. Jonathan hield er een hectische, dure leefstijl op na en was vanwege zijn werk en zijn expedities overal ter wereld voortdurend onderweg.

Toch was hij er nooit helemaal in geslaagd om zijn verlies te vergeten. Tien jaar later dacht hij nog steeds aan Violet DeWitt

en vroeg hij zich af hoe zijn leven zou zijn geweest als hij toen voor haar had gekozen.

Het geluid van voetstappen op de linoleumvloer bracht hem terug naar het hier en nu. Een eindeloos moment later ging de deur van het lokaal open. Jonathan keek op.

Daar stond ze, naast de zware houten deur van het lokaal, met een zwakke, teleurgestelde frons op haar gezicht, alsof ze hem wel had verwacht maar op het tegendeel had gehoopt.

Het zweet sprong meteen weer in zijn handen.

Ze zag er anders uit dan hij zich herinnerde. Dat was te verwachten, hij was zelf ook niet meer die magere jongen van negentien met de niet al te beste huid en een gebrek aan borsthaar. Maar Violet was in de afgelopen tien jaar alleen maar mooier geworden... en netter. Het wilde, ondeugende uiterlijk was verdwenen, net als de gestreepte vlechten die tot aan haar middel hadden gereikt. Deze Violet was nog altijd klein van stuk, maar haar slanke figuur had nu zachte rondingen die werden benadrukt door een keurige zwarte rok en een roomwitte blouse met een strikje rond de hals en lange, wijde mouwen. Ze droeg eenvoudige zwarte schoenen met lage hakken en geen sieraden. Het lange haar van vroeger had plaatsgemaakt voor een asymmetrische zwarte bob die achter een oor was weggestopt en tot aan haar kin viel.

Dit was zijn wilde Violet? Deze vrouw leek op haar... en tegelijkertijd ook weer niet. Het leven als getrouwde vrouw deed haar goed, dat was wel duidelijk. Ze was nog even aantrekkelijk als vroeger en hij voelde een steek van pijn bij de gedachte dat er een ander in haar leven was. Hij had met haar samen moeten zijn. Waarom had hij alleen maar aan zichzelf gedacht?

‘Jonathan,’ zei ze beleefd en kalm. ‘Wat een aangename verrassing.’ Haar toon maakte duidelijk dat het geen verrassing was en al helemaal geen aangename.

‘Ik wil u er even aan herinneren dat bezoekers zich vooraf moeten melden, mevrouw DeWitt,’ zei de directrice met wederom een vriendelijke glimlach naar Jonathan.

‘Natuurlijk. Mijn excuses,’ zei Violet, nog altijd even beleefd. ‘Waarom kom je niet even binnen, Jonathan?’ Ze gebaarde naar het lokaal.

Hij knikte naar zijn lijfwacht, die zich naast de deur in een aandachtige houding opstelde. Niet dat Jonathan hier op de basisschool problemen verwachtte, maar hij had al heel lang geleden ontdekt dat je soms meer gedaan kreeg door je belangrijk voor te doen dan door anderen stroop rond de mond te smeren.

Violets lage hakken tikten op de vloer toen ze terugliep naar haar grote bureau voor in het lokaal. Het ontging hem niet dat ze hem geen stoel aanbood. Hij keek even naar de tafeltjes van de leerlingen, die in keurige rijen stonden opgesteld. Haar lokaal zag er kleurig uit, met wanden vol afbeeldingen van exotische plaatsen, wereldkaarten en posters met vlaggen. Onder al die bonte pracht was de school zelf oud en donker. De lambrisering was kromgetrokken van ouderdom en de plafondplaten, die duidelijk door lekkage waren getroffen, leken elk moment naar beneden te kunnen vallen. ‘Wat een leuk lokaal. Waar zijn de leerlingen?’

‘Het is half vier,’ zei ze op die veel te soepele, veel te beheerste toon. ‘De les is voorbij. Dit is het nablijfuurtje.’

Hij draaide zich naar haar om en schonk haar zijn beste flirtende lach, in de hoop dat ze daarvan net zo zou smelten als vroeger. ‘Dan ben ik zeker stout geweest.’

Violet greep met beide handen haar bureau vast. ‘Meneer Lyons, ik denk dat we allebei weten waarom u hier bent.’

‘Jonathan.’

‘Meneer Lyons,’ herhaalde ze. Haar beheerste blik daagde hem bijna uit om haar tegen te spreken. Ze keek hem nog iets